

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 3. An justam pœnitentia à Confessario impositam possit pœnitens
recolare, aut dissimulare se illiam acceptare, animo tamen non explendi,
eò quòd velit in Purgatorio expiare pœnam peccatis debitam, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

respondere possumus; ostendimus enim frequentem usum communionis non esse rem ita determinatè bonam, ut non possit aliquando, & in aliquibus circumstantiis melius esse abstinere, quàm accedere, etiamsi non sit conscientia peccati mortalis: Quod auctoritate, ratione, & exemplis late probavimus. Cum ergo Confessarius possit præcipere opera honesta, & virtutum in pœnitentiam, non videtur dubium in genere, & de possibili, quòd possit aliquando præcipere pœnitenti, ut abstineat à Communione tali die, quando scilicet constat, melius tunc esse abstinere, quàm accedere; quod ex Statu pœnitentis, & defectu reverentiæ, ac dispositionis colligi prudenter potest. Hæc ille.

Confirmatur ex Leandro I. c. quia præceptum à Confessario latum de non recipienda Eucharistia est punitivum, & pœnale, ac justum, si ex intentione detur pœnitentiæ subeundæ: ergo bene poterit à Confessario injungi: Regulariter tamen non expedit, huiusmodi pœnitentias injungere, licet pro calu raro, spectatis circumstantiis, utiliter id fieri possit. Unde patet responsio ad argumentum in contrarium allatum.

219 Ad 3. Q. An pœnitens Titius possit excipere, vel omninò non acceptare talem pœnitentiam, mul-

ti cum Cajetano q. 2. de satisfact. Navar. in summa cap. 3. de satisfactione, Medina, de Confess. q. 41. Panormit. in cap. significavit de pœnit. & remiss. Gabr. Sylvest. Angel. Armill. Hostiens. aliisque, putarunt, non esse obligatum pœnitentem ad acceptandam pœnitentiam à Confessario injunctam, sed posse pœnam peccatis suis debitam differre in Purgatorio lueudam; Scotus verò docuit, non esse quidem obligatum ad acceptandam pœnitentiam, sed tamen si acceptaverit, obligari ad eam adimplendam.

Moventur, tum quia nemo tenetur in hac vita pro peccatis satisfacere, sed potest satisfactionem in Purgatorium remittere; tum quia hoc iudicium, cum voluntarium sit, in invitum exerceri non potest, nihilque videtur obstare, quin te Sacerdoti subicias quoad peccatorum absolutionem absque subiectione ad satisfactionem acceptandam, vel exequendam.

Accedit, quòd si obligatus esses acceptare pœnitentiam à Confessario injunctam, obligatus esses acceptare quameunque, cum nulla, quantumvis gravis sit, æquet peccati gravitatem. Nihilominus.

Tenenda est hodie communiter recepta, & vera sententia, affirmans

firmans poenitentem obligatum esse acceptare poenitentiam, si rationabilis sit, & velit absolvi; Contraria enim opinio post Concilium Tridentinum nec tuta, nec probabilis amplius videtur. Ratio responsionis est: 1. Auctoritas Conciliorum, Lateranenſ. ſub Innoc. III. ut liquet ex *cap. utriusque ſexûs de poenit. & remiſſ.* quod jubet omnem utriusque ſexûs fidelem doli capaceſ ſingulis annis ſemel ſaltem proprio Sacerdoti confiteri omnia peccata, in Paſchate Euchariſtiam ſumere, & injunctam poenitentiam propriis viribus adimplere.

Item Concil. Lateranenſ. ſub Leone X. Carthag. 4. *Can. 77.* Florent. & Trident. *Seſſ. 14. c. 8.* ubi ſic ait: Debent ergo Sacerdotes Domini, quantum Spiritus, & prudentia ſuggeſſerit, pro qualitate criminum, & poenitentium facultate Salutareſ, & convenientes ſatiſfactiones injungere, ne, ſi forte peccatis conniveant, & indulgentiûs cum poenitentibus agant, leviffima quædem opera pro graviffimis delictis injungendo, alienorum peccatorum participes efficiantur. Habeant autem præ oculis, ut ſatiſfactio, quam imponunt, non ſit tantum ad novæ vitæ cuſtodiam, & infirmitatis medicamentum, ſed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam, & caſtigationem: nam claves Sacerdotum non ad ſolven-

dum duntaxat, ſed & ad ligandum conceſſas, etiam antiqui Patres credunt, & docent. Et *Can. 15.* Si quis dixerit, claves Eccleſiæ eſſe datas tantum ad ſolvendum, non etiam ad ligandum, & propterea Sacerdotes, dum imponunt poenas confitentibus, agere contra finem clavium, & contra institutionem Chriſti, anathema ſit. Unde

Sic argumentari licet. 1. Finis clavium, & Chriſti institutio exigit, ut poenitentibus poenæ in Sacramento poenitiæ injungantur: ergo hunc finem, & hanc Chriſti institutionem pervertere nec Sacerdoti, nec poenitenti, nec ulli humanæ poteſtati licet. 2. Quia nequit intelligi, qualiter Sacerdos poteſtatem habeat, poenitentiis injunctis, te ligandi, ſi tu ad illarum acceptationem, & executionem ligatus non es: imò non teneretur Confefſarius imponere poenitentiam, ſi poenitens non teneretur acceptare, nam correlative eadem eſt ratio, eſſetque obligatio, quâ Tridentinum adſtringit Confefſarios ad poenitentiam injungendam, fruſtranea, ſi in poenitente non reſponderet reciproca obligatio acceptandi.

Nec haberet Confefſarius poteſtatem ligandi, ſicut habet absolvendi; nam hæc poteſtas ligandi intelligitur vel maxime de poteſtate injungendi poenitentiam, & non

non duntaxat de potestate non absolvendi; cum Confessarius obligetur ritè dispositum absolvere, & si dispositus non sit penitens, ipse sibi retinet peccata.

Conf. 1. Sacramentalis absolutio Sacerdotis est actus judicialis, ut constat ex *Can. 9. Sess. 14. Concilii Trident.* Sed iudicium dici non potest, inquit, *S. Th. in 4. d. 19. q. 1. a 1.* nisi vim coactivam habeat: ergo debet Sacerdos cogere posse penitentem ad pœnam suscipiendam, & subeundam; quippe *jurisdictio sine coercitione, nulla est,* cap. *Pastoralis de offic. Judic. deleg. & ff. de officio ejus, cui mandata est jurisdictio. l. postrema.*

Conf. 2. Sacramentum Pœnitentiæ constat essentia, & integritate, & utrumque habet à Christo, & utrumque est juris divini; pars autem integritatis hujus Sacramenti est satisfactio, ut constat ex Concilio Florent. & cunctis suffragiis decernitur à Theologis: ergo non est in potestate cujusquam hominis integritatem hanc violare, & Sacramentum mutilare; violaretur autem, si is, qui sua peccata confitetur, recusaret pœnitentiam à Sacerdote injunctam, eamque post hanc vitam reservaret.

221 Cæterum procedit hæc sententia etiam tunc, quando penitens

confitetur peccata etiam merè venialia, quia etiam in hoc casu debet Sacramentum integrum fieri, & non mutilari, habetque Confessarius veram potestatem injungendi pœnitentiam Sacramentalem, & consequenter etiam obligandi penitentem ad eam acceptandam; non tamen tenetur acceptare pœnitentiam perpetuam v. g. ut omnibus diebus oret quinque Pater, & Ave, id, quod teste Burghaber *cent. 2. cas. 77.* videntur supponere omnes Theologi, dum asserunt, pœnitentem teneri ad pœnitentiam duntaxat rationabilem, & moderatam, qualis non est perpetua, quantumvis exigua; quia imprimis non est conformis integritati Sacramenti procurandæ, cum perpetuò duret; absurdum autem videtur pœnitentiam esse partem integram Confessionis, ante viginti, triginta, aut quinquaginta annos peractæ. Deinde talis pœnitentia non esset moderata; quia omnis pœna quantumvis levis, quæ semper durat, communi hominum iudicio immoderatè durat, & gravat: Unde prudenter Laym. censet etiam non consultum esse, ut rudibus, & obliviosis, ac valdè occupatis preces quotidianæ unius anni, aut mensis imponantur.

Ad argumentum in contrarium supra allatum R. esto, spectato peccato, & illius extra Sacramentum

tum remissione, possit satisfactio in Purgatorium remitti, at eo ipso quòd remissio per modum iudicii petatur, & concedatur, executioni mandanda est satisfactio juxta iudicii sententiam; neque inde fit quamlibet pœnitentiam, etiam gravissimam, te obligatum esse acceptare, & exequi, quia neque Sacerdos potest eam imponere, sed qualem tum ad peccatorum vindictam, tum ad illorum medellam iudicaverit expedire, tametsi gravitatem peccati non adæquet. Accedit, quòd totus homo Deum offendat, & Deus toti homini, non animæ tantum, largiatur Sacramentum reconciliationis, adeoque à toto homine exigatur Satisfactio; in Purgatorio autem non vivit totus homo, sed ejus duntaxat anima, ipsaque satisfactio, quam anima præstat Deo in Purgatorio, longè diversa est ab ea, quam à toto homine Deus exigit in Sacramento Pœnitentiæ. Cæterum opposita sententia ad id in praxi servire poterit, ut notat Laym. cum aliis *l. 5. tr. 6. c. 15.* ut Confessarius nunquam dimittat pœnitentes sine absolutione, si parati sint aliquam, quantumvis leviolem, quam peccata mereantur, pœnitentiam acceptare.

Dixi suprà, si pœnitens absolvi velit; nam si renuat absolvi, ex-

cusatur ab obligatione acceptandi, exequendique pœnitentiam; in tantum enim ei Sacerdos imponere potest pœnitentiam, in quantum ejus iudicio, & sententiæ subditur; si ergo hoc iudicium, & sententiam subterfugiat, fugiet etiam obligationem pœnitentiæ acceptandæ, & exequendæ, ut bene notant Suarez *D. 38. S. 7.* Laym. *l. c.* Bonac. Pal. & alii. An autem liberum sit pœnitenti hoc iudicium jam inchoatum subterfugere, & sententiam hujus Sacerdotis declinare alium adeundo, non caret difficultate. Illicitum id esse, si absque rationabili, & legitima causa fiat, docent communiter DD. tum ob indecentiam Sacramenti, quod inceptum, & imperfectum relinquitur; tum ob debitum iudicii ordinem, quod semel inchoatum perfici debet; tum ob virtutalem talis Sacerdotis despecti contemptum; Communiter tamen non agnoscunt in hoc, nisi quandam irreverentiam, & indecentiam, quæ peccatum veniale non excedat; idque ex præsumptione Christi nolentis pro sua pietate, & misericordia ita gravare pœnitentem, sed concedentis, ut possit, saltem absque gravi culpa, tale iudicium fugere, & alteri Sacerdoti se iudicandum subicere, ut hoc modo, & Sacramentum Pœnitentiæ suavius reddatur, & pœnitentes facilius sua peccata aperiant, & injunctas, ac acceptas

De poenitentia à Confessario poenitenti imponenda, & à poenitente accepranda. 241
tas poenitentias executioni mandent.

222 Ad 4. Q. Molestissima quæstio est, quæ Confessarios angit, quæ poenitentia sit conveniens, & quanta debeat injungi, & hoc à nemine deciditur, nec potest facile decidi, ab ipsoque Trident. l. c. relinquitur prudentiæ, & arbitrio Confessarii, non quidem ita, ut pro libitu possit gravem, vel levem imponere; hoc enim æquitas judicii non patitur, sed secundum gravitatem peccatorum, & poenitentis dispositionem, quæ duo præ oculis habere debet Confessarius, ut rectum ferat judicium, qui, ut ait P. Lohner, si antequàm ad audiendas Confessiones accedat, auxilium divinum sedulo imploret, merito sibi polliceri poterit, Deum sibi inspiraturum, quam cuius poenitenti satisfactionem injungere debeat.

Porrò poenitentia hæc, seu satisfactio juxta Trident. l. c. in duplicem finem referenda est, scilicet in præteritorum peccatorum vindictam, & castigationem, & ad novæ vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum: Unde poenitentia, quæ præterita delicta vindicat, & futura præcavet, ac medetur, vel maxime congrua, ac rectissima est. Quamobrem expediens est, avaris, & rapacibus, si divitias habent, eleemosynas in poenitentiam injungere, luxuriosis

R. P. Leonardelli Soc. Jes.

jejunium, aliasque carnis macerationes, superbis humiliationis officia, desidiosis devotionis studia, & regulariter omnibus preces quotidianas, Rosarii recitationem, Misæ auditionem, Confessionem menstruam, aut frequentiore &c. quia hæc & peccata præterita vindicant, & coercent à futuris. Cavendum tamen est Confessariis, ne incongruas poenitentias imponant, v. g. pauperi, vel filiofamil. eleemosynas, operariis, vel debilibus personis jejunia, mulieribus longas peregrinationes, valde occupatis multas preces.

Sacerdotibus quoque, ut rectè monet P. Lohner, non sunt facile orationes longæ, & multæ imponendæ, cum teneantur ad Breviarium recitandum aliàs satis prolixum: Unde si graviolem poenitentiam ob peccata luxuriæ v. g. mereantur, expedit eis jejunia, cilicia, frequentiore confessionem, lectionem libri alicujus spiritualis, aut 7. Pater, & Ave expansis brachiis per aliquot dies domi coram aliquo Crucifixo recitanda imponi. Possè autem etiam Confessionem in poenitentiam injungi, & poenitentem cogi ad Confessionis frequentiam, docet communis DD. sententia contra Navar. in *Summ. cap. 9. n. 1. & c. placuit dist. 6. n. 115.* & probat communis Ecclesiæ praxis; passim enim assueti peccatis ad frequentem astringuntur Confessionem utpote

Hh

opus